

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5959/2018
30.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Јефтовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мића Петровић, адвокат из ..., ради чинидбе и исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 771/18 од 21.02.2018. године, у седници одржаној 30.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 771/18 од 21.02.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 771/18 од 21.02.2018. године у првом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 771/18 од 21.02.2018. године у другом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 648/17 од 20.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да поруши и у целости уклони темељ и зид новосаграђеног објекта у ..., у ул. ..., све до куће бр. ... у истој улици, која је власништво тужиоца, те да простор ослобођен од грађевинског материјала преда у посед тужиоцу и то у линији одређеној скицом лица места вештака геодетске струке у координатама одређеним у изреци. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име трошкова за успоставу пређашњег стања – изградње темеља, зида, поправке крова и инсталације на објекту, исплати износ од 611.978,22 динара, са затезном каматом од доношења првостепене пресуде па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, привремена мера, усвојена решењем Окружног суда у Јагодини Гж 2829/07 од 24.12.2017. године, укида се у целости. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати 406.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 771/18 од 21.02.2018. године, ставом I изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу I и III изреке. Ставом два изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу II и IV изреке, тако што је одбијен тужбени захтев, и у четвртном ставу изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова за успоставу пређашњег стања – изградње темеља, зида, поправке и инсталације на објекту у ул. ..., у ..., исплати износ од 611.978,20 динара, са законском затезном каматом почев од 20.10.2017. године па до коначне исплате, као и да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 192.729,54 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужени су изјавили ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, на основу члана 403. и члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Одлучујући о ревизији тужиоца, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18) који се примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца зато што спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ се односи на чињенична правна питања конкретног спора, по тужби ради чинидбе. Такође, нема потребе за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе, због чега је на основу члана 404. став 2. одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу ради чинидбе 01.06.2006. године, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ од 20.000,00 динара. Тужба је преиначена додавањем тужбеног захтева за исплату накнаде штете 16.02.2010. године у износу од 320.000,00 динара и по други пут 17.03.2016. године повећањем тужбеног захтева на износ 611.978,00 динара.

Како означена вредност предмета спора и вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења (преиначења) тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и нашао да је ревизија туженог дозвољена и да није

основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су власници непокретности које се граниче и тужиочева кућа и објекат туженог имали су заједнички зид све до 2005. године. Тужилац је дао Сагласност под Ов.бр.15710/2005 пред Четвртим општинским судом у Београду дана 21.10.2005. године, да тужени може да изведе грађевинске радове на својој кући, ради побољшања услова становања. Тужилац је био сагласан да тужени привремено поруши заједнички зид и озиди нови, под условом да након почетка градње не одуговлачи са радовима и да не чини штету на објектима. Наведено је да су куће парничних странака раније биле у поседу истог власника и да је заједнички зид носач кровне конструкције на кући тужиоца, због чега нестручно обављени радови на његовој кући могу да доведу до рушења дела крова и настанка веће штете, у ком случају одговорност за штету и трошкове поправке сноси тужени, у својству инвеститора. Даље је наведено да на заједничком зиду куће постоји електрична и водоводна инсталација коју после градње, тужени треба да врати у првобитно стање. Потребно је да се на кући тужиоца изврши малтерисање новог зида и дела плафона који ће услед градње вероватно бити оштећен, да би се тужиочев објекат вратио у првобитно стање. Тужилац је дао сагласност за извођење радова под условом да исти започну у његовом присуству, да би их фотографисао, а фотографије биле доказ у евентуалном спору до кога, како је веровао, неће доћи. Решењем од 28.11.2005. године, туженом је одобрена реконструкција, доградња и надоградња објекта. По прибављању сагласности, у мају 2006. године, тужени је порушио заједнички зид између објекта странака, као и остали део свог објекта. Одељење за инспекцијски надзор – Грађевинска инспекција Општине Јагодина у записнику од 12.09.2006. године, утврдила је да објекат тужиоца није безбедан за становање, јер је услед градње и реконструкције објекта туженог дошло до поремећаја конструктивног система и туженом наложена обустава, односно рушење започетих радова и отклањање насталих недостатака. Заједнички зид је порушен и започета поновна изградња истог према грађевинској дозволи, али иста није довршена. Приликом градње тужени није ушао у посед тужиоца, јер је раније била грешком уписана међна линија коју је касније Служба за катастар непокретности у Јагодини исправила по службеној дужности (о чему је вођен и управни спор који је окончан пресудом Врховног суда Србије У бр. 6146/06 од 06.03.2008.године) на шта указује и ослобађајућа кривична пресуда К 611/08, К 448/11 и К 491/13 за туженог. Међутим, тужени није у свему поступио по наведеној сагласности тужиоца, није извео све договорене радове до краја, нити је објекат вратио у првобитно стање, како је то правилно утврђено нижестепеним пресудама, због чега је основано тужиочево облигационо потраживање према туженом на име трошкова за успостављање пређашњег стања у висини утврђеној вештачењем Комисије Градског завода за вештачење из Београда.

Према стању у списима налажење је другостепеног суда да је првостепени суд у погледу тужиочевог облигационог потраживања правилно утврдио чињенично стање, али да је приликом оцене приговора застарелости потраживања погрешно применио материјално право – одредбу члана 376. Закона о облигационим односима и одлучио да је тужиочево потраживање накнаде застарело. Правни став другостепеног суда је да

приговор застарелости предметног потраживања треба ценити према члану 371. Закона о облигационим односима, с обзиром да је између тужиоца и туженог фактички настао уговорни однос, из чега произлази да потраживање тужиоца није застарело. Другостепени суд је у делу који се односи на накнаду штете преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Одредбом члана 185. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је одговорно лице дужно да успостави стање које је било пре него што је штета настала, а ставом 4. истог члана, да ће суд досудити оштећенику накнаду у новцу кад он то захтева, изузев ако околности датог случаја оправдавају успостављање ранијег стања.

По оцени ревизијског суда, споран правни однос између тужиоца и туженог је настао из писане Сагласности од 21.10.2005. године, која садржи споразум парничних странака, поводом реконструкције објекта туженог и заједничког зида и настанка и уклањања штете настале градњом. Наиме, тужилац и тужени су се споразумели да тужени изведе одређене радове на заједничком зиду, а тужени се обавезао да побољша услове свог становања и да се уздржи од сваког понашања којим би тужиоцу могао да проузрокује штету. Странке су предвиделе и обавезу туженог да након спроведених радова и побољшања услова становања успостави за тужиоца стање које је било пре него што је штета настала, у смислу члана 185. ст. 1 и 4. ЗОО, коју тужени као одговорно лице није испунио. У тој ситуацији, тужени није одговоран по правилима о деликтној одговорности, већ по правилима о уговорној одговорности, тако да се примењује општи рок застарелости из члана 371. ЗОО који износи 10 година.

С обзиром да је тужиочево потраживање настало – доспело 2006. године, а да је захтев за новчану накнаду истакнут преиначењем тужбе 16.02.2010. године, правилна је оцена другостепеног суда да потраживање тужиоца није застарело, те да је тужени одговоран и у обавези да тужиоцу накнади тражени новчани износ применом основног начела и општег правила из чл. 17. и 262. ЗОО, због чега наводи ревизије тужиоца да је материјално право погрешно примењено нису основани.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у трећем ставу изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био неопходан, па је одлучено као у четвртом ставу изреке.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић